

En bondes
warg-jagt i
Jämteland,
förestäldt tå ...
mag. Abraham
Burman, med ...

Burman, Olof Abrahamsson

*1700-1829 81 Cbza Fo1. 1727
Burman o. Wargentin*

National Library
of Sweden

En Bondes Karg=Kagt
i Hämteland /

Förestald

Den ^eHöfverdyrdige och ^{Tä}Höglärde Herren /

M^{AG.} ABRAHAM

BURMAN /

Med

Dygdadla Hingfrun /

Hingfr. SUSANNA

MAGDALENA

BURMAN /

De förnåma Personers Närtvaro sammankwigdes / uti Sunne
Probstegård / den Februarii År 1727.

Tryckt i UPSALA.

Där som på Helicon bland wåna Muser gingo
I tysthet dagar min' / wi nöjsamt höra singo/
Hur som mot Nordens Pol i werldens Närre Länder/
Thår sig uti sin krets Karlwagnen stadigt wänder /
Med lust en Bonde snäll en Jagt har tänckt anställa /
Och med sin Pil ett djur i marken nederfälla.

Thet war en sällsynt ting / at Bonden skulle jaga /
Som är fast mera wan sin Plogån Skjäcktar laga.
Hwarför och Pallas sielf mig stötte i min sida /
Och sad / af undran wist / mån tu ej ärkar wrida
Sin fot som snarast hän / slift nöje til at åga /
Och från Apollos Barn tig bårt til Bønder wåga?
Hwad fans til swar thårpå? Jag springer genast neder
I Dalen thår han står och sig til Jagt bereder:
En Dal för hwilken ej Adonis sköna Parler /
Ja ej Arcadien, ej Tempes täcka Marker
Ha mycket i behåld sin Jågring med at wisa.
Mig syntes Venus skön i alla Blommoder lysa:
Bland Lind och Lundar thår the Ljuswa Nymphes sungor
Och med hwarann i Dans på höga Bergen sprungor.
Ett war som brödde mig; Hwart Jagten wille lända;
Och Bonden wår sin skätt och hwoða Pilar sända;
Ty ut på Själlen gå / för Bonden fattig stackar /
Thet syntes alt förswårt för Ortens många Backar:
Ty Afferdalen war (jag tror thår åffradt blifwit
I forna tider som the gamle thår om skrifwit)
Med branta höga Bårg aldeles fringom wallad /
(Som må för likhets skull en Ringmur blifwa kallad)
Och såleds icke lätt at råka rätt på Porten /
Erdels för then som wor' ej nog bekant å Orten;
Men si wår Jågare / som förr här åffta håppat /
Och med så många språng i thenna Dalen tråppat /

För honom war thet lätt at finna rätta vägen /
 Then han så mången gång med tankar gådt benägen.
 Och si! nu lyste up en Park på höga Malmar /
 Med tusend ädla trån och Balsam drypand Palmar /
 Hvars ogemena sken tilljånna gaf ofalskadt /
 At thet war samma Lund som Bonden hade älskadt.
 Man twifad ej thår om; Ty med Behag insinna
 Sig hastigt Dalens Mör / mång täcker Jord: Gudinna /
 Som thet uträttade / at alle djupe Dälder
 Och genom Lunderna så häftigt brusand älswer
 Ej ringsta ledsamhet war Bonde gjöra funde /
 Som såleds med begjår kom til thet fjära Sunne.
 Han så ledsagad med Gudinnors täcka Händer /
 Bestiger nu med frögd the wackra Sunnes stränder /
 Thår ibland Linderna på Rosengröna brädden
 Fru Floras Döttrar gå i skönsta Blommer klädde.
 Här war ej Bonden sehn at sig med Jagten hasta /
 Han börjad med begjår sin fjära ögon kasta
 Båd hit och tit omkring; på slutet spänd han Vägen
 Och sköt sin Skjäckta tit som hånne ledde hägen.
 Til Jorden dignar strax then han mån uppå sinna
 Ett ungt och wackert djur/en hjertans täck **WARGJUNNA** /
 Som hade kommit at thår wistas uppå Näset /
 Förfriskas uti Sunn' och leka uti gräset.
 Men hör! Mån tro thet war nån wilder Skogs-Warginna?
 Nej / ingalund: Fast mer' en täcker Jord-Gudinna:
 Förty the Nymphes all / som thår tillsammans woro /
 Och med sig uti dans Cupido liten boro /
 Til Himlen lyste up af sorg nedfalta händer /
 Och med beklaglig thon instamma all i sänder:
 Säj / höga Himmel säj / hwi tu så täckts besluta /
 At åter Cephalus sin Procrin skulla skjuta?
 Säj Sol / hwi skulle tu i dag så illa lysa?
 Säj Jord / hwi tu så stor olycka skulle lysa /
 At en war säta wån / war Fagnad här i Norden /
 Ur från wårt sälla tal så hastigt tagen worden?
 Men Tu O! Täcka Sjal Tu allas högsta Onskan /
 Skal dock utur wårt sinn så länge Jorden grönskar /
 Och hafwer watn har / i glömska aldrig falla;
 Ty Tu i Ewigheit skal Nymphes Skönhet kallas /
 Och bli tin dagar all war lust / wårt säta nöije /
 Fast Sig en Bonde sätt / som sina wretar plöijer.
 Wid thetta rödde sig Cupido bak om buskan /
 Tit han för frucktan skull tilförne blifwit rustad.
 Han låg af Nymphes thår bortkastad ned på jorden /
 Och kunde kärleks - full knapt tala dessa orden:

Hält

Hålt stilla med Ehr Låt; Jag kan ej höra mera/
 Att I min goda tjänst så litet æstimerar:
 I faren alle will och kunn ej stillja Bönner/
 Från Pallas lärda Folk och Phoebi egna Söner.
 Så litet **WARGENEN** är någon wild Barginna/
 Så litet kan man ock hos **BUXMAN** Bondhet finna/
 Som för sitt witttra wett af allom wäl är kjänder/
 Och wärd är fambnas om af Svadas egna händer:
 Så stat frimodig up **SUSANNA** tag **Ein BUXMAN**/
 Och I Gudinnor seen nu endast efter hur' man
 Må dessa tjära Ewa med ächta Band hop binda/
 Som redan bundne stå med Dygdens hwita linda.
 Sj! sådant nöjsamt slut en sådan säll förändran
 Bles på wår Bondes Jagt samt Nymphers hårda klandran.
 Med Jagten will ock jag min Jagt-beskrifning sluta/
 Och för den Högsta **GUD** min trogna önskan gjuta/
 Att Tig/ Tu Dygdens Par/ som denna dag skal wijas/
 Må Himlens rika Nåd hwar mårgeon ny förnyas/
 På thet Tu Kyskhets Bild och Dygdens måstarstycke/
 Må hugnas uti alt af stadigwarand lycka.
 Tig/ Tu min sata Bror/ jag fågsamt Gratulerar,
 Att Tu har fått en Wän/ som utaf idel Åra/
 Som utaf Dygd och wett/ samt Kysk-och Skjönhet lyser/
 Och i sin Adla Sjal ett Adelt Sinne hysar.
 Alf Högden Sällhet all på Bägges Huswun' rågne!
 Och Himlens höge Kung i ewighet Ehr fågne
 För Eder walgång skal jag med alt nöije stråfwa/
 Och ända til min graf Ehr trogna Broder lefwa.

OLOF BUXMAN
 Abrahamson.

